

DÖDLIG TAVLA

En kriminalroman

BJÖRN VINGÅRD

Bokförlaget NYMÅLAT

INLEDNING

Första, andra, tredje!

Det var alltid städerskorna som upptäckte dem. Det visste Marie Paz – och hon drog fortfarande ett djupt andetag varje gång innan hon öppnade dörren till ett av hotellrummen. Trots att hon städat på Grand Hôtel i sju år satt rädslan fortfarande i. Vad väntade på andra sidan?

Hittills inte så mycket. Det kunde vara mer eller mindre rörigt, mer eller mindre snaskigt, men där kunde också ligga några femhundringar i dricks på nattygsbordet.

Men den här gången var det alltså dags.

Hon hade ofta undrat över hur hon skulle reagera. Skrika? Svimma? Springa därifrån? När hon nu såg den nakna mannen och allt blodet i sängen kräktes hon helt okontrollerat. Det hade hon inte tänkt sig – och blev kanske mest förvånad själv när hon såg spyan på golvet. Sedan tryckte hon ner katastrofknappen på personsökaren och svimmade. Helt enligt plan.

Det surrade till i innerfickan på säkerhetschefen Douglas Frids clubkavaj och när han tog fram sökaren såg han hur den röda lampan blinkade. Den gjorde det någon gång i veckan, och då var det alltid allvar. Det var han som fick ta hand om allt det värsta som hände på hotellet – och på något sätt gillade han det.

Han hade med hjälp av folket på politivagnen lotsat ut minst tio personer som under åren avlidit på sina rum. Då hade han ofta kommit på sig själv med att småfnittra bakom den allvarsamma minen. Han kände sig som Basil i Fawty Towers, det gällde att så fort och diskret som möjligt få bort liket för att inte störa de andra gästerna.

Han hade medlat i fruktansvärda äktenskapsgräl, brottat ned den tyska köksmästaren som spritt språngande naken och med en jättelik förskärare i handen jagat sin unge älskare i korridorerna på själva julaftonskvällen och han hade släppt loss en rysk tonårsflicka som hittats bunden i sängen med en disciplinboll i munnen som enda klädselplagg. När han ville ringa till polisen viskade hon på bruten svenska att han redan varit där, tog sina kläder och försvann.

Men under alla sina år som Grands säkerhetschef hade han aldrig varit med om något mord. Inte förrän nu.

Redan när han kom ut ur hissen såg han hur dörren till rum 714 stod öppen och han hörde små snyftningar där inifrån. Eller kanske lät det mera som svaga och återhållna ylanden. Ett ögonblick tänkte han ringa efter förstärkning, men nöjde sig med att meddela växeln vilket rum han skulle gå in. Det var ju ändå mitt på förmiddagen, denna fantastiska senhöstdag när Stockholms ström låg blank som en spegel där utanför och bara väntade på vinterskruden.

Det första han såg var Marie Paz som hulkande satt på golvet innanför dörren. Han kände henne ganska väl, en pålitlig städerska som jobbat länge på Grand. Hennes man arbetade i grovdisken och de hade aldrig ställt till några problem. Han upptäckte att hon kräkts och han förstod varför när han lyfte blicken mot den stora dubbelsängen. Synen var förfärlig och Douglas var tvungen att ta fem djupa andetag samtidigt som han tittade bort. Han bad Marie Paz vänta i korridoren och vände på nytt huvudet mot sängen.

Mannen var naken, han verkade vara i sjuttioårsåldern och var mycket solbränd. Douglas noterade att han tydligen brukade använda bikinibadbyxor. Hans händer var bundna vid sängstolparna och han låg på rygg i sängen

som var helt nedsmetad med blod. När Douglas blick nådde mannens huvud såg han att det i det närmaste var skiljt från kroppen med ett rakt snitt tvärs över halsen, men blodet hade för länge sedan slutat att pulsera ut genom halspulsådern. Konstigt nog vilade det något fridfullt över hela scenen och Douglas Frid blev förvånad över sig själv när han upptäckte att han gjorde en lätt bugning mot den döde, innan han lämnade rummet.

Han bad Marie Paz vänta i en av fåtöljerna vid hissarna medan han ringde polisen. Säkerhetschefen hade ett direktnummer till Stockholmspolisens ledningscentral, något som han ytterst sällan utnyttjade. De flesta problem som uppstod på hotellet brukade gå att lösa på plats utan att Farbror Blå behövde stövla in med sina leriga skor. Men den här gången var det inte att tänka på.

– Hej, det är Frid på Grand, sa han till jourhavande kommissarien. Vi har en död man på ett av rummen och det är i vart fall inte självmord. Det är nog bäst att ni kommer hit och tittar till det hela.

Det var två civila polisbilar som anlände tio minuter senare med blåljuset påslaget, men diskret nog utan sirener. Douglas Frid noterade det med tillfredsställelse när han tog emot i lobbyn och följde med poliserna upp i hissen.

Två av dem tog sig genast an den chockade Marie Paz medan de andra följde med bort till rum 714. Douglas hade träffat en av dem förut, Maria Lång, som för några veckor sedan hade suttit och spanat på horor i Cadierbaren under säkert fyra kvällar. Kollegan hette Bratt och hade knäppt upp jackan så att bältet med tjänstevapen, handklovar, den urmodiga radion, nycklarna och hela det andra polisgarnityret syntes ordentligt.

– Vänta här, sa Bratt när de kommit in i hallen. Därifrån spanade de alla tre bort mot sängen i säkert två minuter.

– Det är ett solklart fall av mord, sa Bratt och tog upp

radion för att meddela ledningscentralen. Vi måste evakueras rummet omgående.

Medan säkerhetschefen funderade över varför alla poliser oftast lät som de talade någon slags gammalmodig kanslisvenska tog Maria Lång honom i armen och viskade:

– Såg du hur någon skurit av honom fingrarna på högerhanden också? Men bara tre stycken. Lillfingret, ringfingret och långfingret. Man kan undra varför?

Bortifrån Kungsträdgårdsgatan hördes redan de första sirenerna.